

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **MUDr. M. S.**, bytem v O., zastoupeného JUDr. Ing. Evou Radovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Opletalova 1683/41, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2 Palackého nám. 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 20. 12. 2012, čj. MZDR 41622/2012-4/PRO,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 20.12.2012 čj: MZDR 41622/2012-4/PRO se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr.Ing.Evy Radové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 20. 12. 2012, čj. MZDR 41622/2012-4/PRO, (dále také jen „napadeného rozhodnutí“), jímž zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2012 čj. 17560/2012/VZV/Zam, kterým nebyla žalobci přiznána specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie podle čl. II bod 6 zákona 346/2011 Sb.

Žalobce uvedl, že v roce 1978 absolvoval lékařskou fakultu v Olomouci a poté složil atestaci I. stupně z interního lékařství (1982). Dále pracoval na poloviční pracovní úvazek

jako diabetolog a ve zbytku úvazku jako ambulantní internista, absolvoval stáž na interní klinice zaměřenou na diabetologii. V roce 1987 pak složil atestaci II. stupně z interního lékařství a i nadále pracoval na část úvazku na diabetologické ambulanci. Do účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. platilo, že pro získání specializované způsobilosti v některých nastavbových oborech na internu či pediatrii (např. kardiologie, gastroenterologie či právě diabetologie) mohl lékař po získání atestace I. stupně v základním oboru zvolit, zda získá specializovanou způsobilost buď prostřednictvím vzděláváním v předmětném nastavbovém oboru (zde diabetologii), nebo složením atestace II. stupně v oboru základním (například interního lékařství). Složení atestace II. stupně z interního lékařství proto pro získání specializace v oboru diabetologie postačovalo, neboť byl tento nastavbový obor v atestaci již obsažen. Česká lékařská komora tento stav respektovala a specializace takto získané potvrzovala vydáním osvědčení. Od 1. 6. 1997 byl žalobce jmenován ředitelem Slezské nemocnice v Opavě a bylo zřejmé, že časové vytížení spojené s výkonem této funkce mu již neumožní dosavadní rozsah pracovního úvazku na oddělení diabetologie. Žalobce byl na svůj telefonický dotaz učiněný u České lékařské komory informován, že k zachování odborné způsobilosti v oboru diabetologie postačí výkon praxe v pracovním úvazku v rozsahu 0,2. Po nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. bylo žalobci lékařskou komorou opět sděleno, že vydané osvědčení je platné. V období od 30. 4. 2004 do 1. 4. 2009 žalobce přerušil výkon práce na diabetologickém oddělení. Od posledně uvedeného data opět působil až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí na poloviční pracovní úvazek na diabetologii Slezské nemocnice v Opavě.

V souvislosti s novými registracemi poskytovatelů zdravotních služeb podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a dále v souvislosti s novelou zákona č. 95/2004 Sb. provedenou zákonem č. 346/2011 Sb. podal žalobce žádost o přiznání specializované způsobilosti.

Žalobce dále uvedl, že podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví ČSR č. 77/1981 Sb. o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví, bylo lze získat nastavbovou specializaci v oboru diabetologie. Pro samostatný výkon této specializované činnosti však postačovala atestace II. stupně z interního lékařství. Žalobce byl držitelem oprávnění k výkonu samostatného poskytování zdravotních služeb v oboru diabetologie dle zákona 220/1991 Sb. o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, a byl tedy podle tehdy platných předpisů považován za specialistu. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. nově stanovilo, že bez doplnění odborné praxe získávají specializovanou způsobilost ti, kteří získali osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé praxe a nejméně 5 z posledních 6 let vykonávali nepřetržitě povolání lékaře. Výklad žalovaného, že toto ustanovení dopadá jen na ty lékaře, kteří mají atestaci I. stupně v témže specializovaném oboru, je podle žalobce nesprávný. Zákon přitom nemůže zasahovat do práv nabytých před jeho účinností. Ustanovení tedy dopadá i na případ žalobce. Podle článku V. odst. 2 zákona č. 189/2008 Sb. mají specializovanou způsobilost osoby, kterým Česká lékařská komora vydala do 17. 4. 2004 osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe; na tyto osoby se nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Výše uvedené ustanovení pak bylo zúženo zákonem č. 346/2011 Sb., podle něhož lékaři, kteří získali podle dřívějších právních předpisů specializaci 1. stupně v základních oborech specializačního vzdělávání a kteří do 17. dubna 2004 získali osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé lékařské praxe v jiném specializačním oboru a ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona nejméně 12 z posledních 15 let vykonávali zdravotnické povolání lékaře v tomto jiném specializačním oboru v rozsahu alespoň poloviny stanovené pracovní doby, získávají ke dni účinnosti tohoto

zákona specializovanou způsobilost v tomto jiném specializačním oboru.

Podle žalobce je výklad, podle něhož jsou lékaři s osvědčením České lékařské komory specialisty jen za podmínek stanovených zpětně před účinností novely (tj. s aktuální praxí alespoň 12 let), zcela absurdní a popírá jak princip ochrany nabytých práv, tak i principy právní jistoty jako pilíř právního státu. Buďto tedy podle žalobce zůstala specializace těchto lékařů s ohledem na poslední větu ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. nezměněna, nebo nejpozději účinností novely zákona č. 189/2008 Sb., byla jejich specializovaná způsobilost uznána. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. 3 Ads 8/2012 - 25, kde soud konstatoval, že účelem a smyslem přechodného ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. je učinit výjimku z povinnosti doplnit si chybějící část odborné praxe poskytnutím jakési formy „záruky“ Českou lékařskou komorou v podobě osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe a doložením nepřetržité pětileté praxe z posledních šesti let. Takový účel věty šesté § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. je podle Nejvyššího správního soudu smysluplný a akceptovatelný, vezme-li se v potaz základní poslání České lékařské komory, jímž je dohled nad odborností výkonu lékařského povolání. K uvedenému lze poukázat na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb. Soud také uvedl, že ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 stanovuje lékařům při přechodu na nový systém alternativně dvě podmínky, a to buď doplnění chybějící části odborné praxe, nebo získání osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe a prokázání pěti z posledních šesti let nepřetržitého výkonu zdravotnického povolání lékaře, přičemž k transformaci původní specializace na specializaci novou dochází při splnění některé z těchto podmínek automaticky ze zákona (není třeba o uznání žádat).

Stran tvrzení žalovaného, že žalobce podal svou žádost o přiznání specializované způsobilosti v oboru diabetologie dle ust. čl. II zákona o výkonu lékařských povolání, ve znění zákona č. 346/2011 Sb., a nikoliv podle ust. § 44 odst. 1 zákona o výkonu lékařských povolání, namítl žalobce, že správní orgán má podle ustanovení § 37 správního řádu povinnost posoudit každé podání podle jeho obsahu, bez ohledu na označení. Podle názoru žalobce podřazuje žalovaný skutkový stav pod právní normu, která však tento skutkový stav neupravuje. Judikatura Ústavního soudu přitom jasně říká, že veřejná moc nemůže využívat nejasnost právní úpravy, kterou sama vyvolala. V případě pochybnosti je povinna postupovat ve prospěch.

Žalobce dále namítl, že dříve získané právo nemůže zaniknout bez dalšího pouze tím, že vstoupí v účinnost zákon, jehož přechodná ustanovení takové právo výslovně neřeší. Podmínku splnění nemohla dotčená osoba v rozhodném období předvídat či očekávat (retroaktivita). Takové ustanovení je v příkrém rozporu se zásadami právního státu a Ústavou a Listinou garantovanými právy. Skutkové závěry žalovaného nemají podle žalobce oporu v provedeném dokazování, neboť žalovaný dospěl v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobce „*před podáním žádosti a před vydáním napadeného rozhodnutí neměl specializovanou způsobilost v oboru diabetologie*“. Toto tvrzení žalované však není pravdivé.

Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť pouze opakuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného z prvního stupně. Žalovaný se však žádným způsobem fakticky nevyrovnává s tvrzením a důkazy předloženými žalobcem, že se specialistou v oboru diabetologie stal již tím, že složil tzv. II. atestaci.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě žalovaný poukázal na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 113/2011 – 99 ze dne 11. 9. 2012. Ten potvrzuje správnost závěru, že atestace II. stupně z interního lékařství nepostačuje, přičemž žádost byla zamítnuta nikoli z důvodu nedostatku vzdělání, nýbrž z nedostatku praxe. Žalovaný dále uvedl, že na případ nelze aplikovat ustanovení § 44 odst. 1, věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. Žalobce však nežádal o posouzení žádosti podle citovaného ustanovení, žalovaný ji proto – veden dispoziční zásadou – posoudil podle článku II. zákona č. 95/2004 Sb. I kdyby žalobce podal žádost podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., nebylo by lze žádosti vyhovět, neboť byla diabetologie dle dříve platné vyhlášky nástavbovým oborem, a proto se na ni při přijetí zákona č. 95/2004 Sb. vztahovalo jen přechodné ustanovení § 44 odst. 4 písm. a) tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení nebylo získání licence České lékařské komory relevantní. Do dříve nabytých práv žalobce nebylo zasaženo, neboť na základě licence České lékařské komory nebylo nikdy možné získat atestaci, resp. specializaci v základním či v nástavbovém oboru. Žalobcova citace z rozsudku sp. zn. 9 Ads 8/2012 ze dne 25. 7. 2012 je dle žalovaného účelová a zavádějící. Žalobcem citovaný nálezný Ústavního soudu je nepřipadný, neboť se v dané věci nejedná o možný dvojí výklad právní úpravy. Skutkový stav byl subsumován pod správnou právní normu. Žalobou napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které rozvinul své dosavadní argumenty a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

U jednání soudu pak setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 16. 5. 2012 podal žalobce formou formuláře Ministerstva zdravotnictví žádost o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání v oboru diabetologie podle článku II zákona č. 95/2004 Sb. K žádosti přiložil kopii diplomu o specializaci v oboru interního lékařství prvního stupně a druhého stupně, osvědčení České lékařské komory k výkonu praxe v oboru diabetologie a přehled praxe.

Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2012, vydaným v prvním stupni, žalovaný žádosti žalobce nevyhověl. V odůvodnění rozhodnutí shrnul průběh předchozího řízení. Uvedl, že dne 16. 5. 2012 podal žalobce žádost o přiznání specializované způsobilosti lékaře v oboru diabetologie. V žádosti uvedl, že praxi v diabetologické ambulanci vykonával od 13. 4. 1982 do 31. 5. 1997 s úvazkem 0,5, od 1. 6. 1997 do 30. 4. 2004 s úvazkem 0,2 a od 1. 3. 2009 do doby podání žádosti s úvazkem 0,5. Žalobce ohledně podmínek stanovených v ustanovení čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb. prokázal, že získal specializaci 1. stupně v oboru interního lékařství, dále prokázal, že je držitelem osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe v oboru diabetologie. Neprokázal ovšem, že v posledních 15 letech vykonával alespoň po dobu 12 let zdravotnické povolání lékaře v oboru diabetologie v rozsahu alespoň jedné poloviny stanovené pracovní doby. Žalobce zákonné podmínky nesplnil. Podle shora uvedeného ustanovení se posuzuje výkon zdravotního povolání od 29. 11. 1996 do 29. 11. 2011. Podle ustanovení § 79 zákoníku práce platí, že délka stanovené týdenní pracovní doby činí 40 hodin týdně. Žalobce však prokázal výkon povolání lékaře v rozsahu jedné poloviny stanovené pracovní doby jen v délce 3 roky a 3 měsíce (v letech 1996 až 1997 a 2009 až 2011). Žalobce

v písemném vyjádření podaném v průběhu řízení uvedl, že v diabetologické ambulanci pracuje 30 let, atestaci druhého stupně z vnitřního lékařství složil v roce 1987, přičemž se v té době jednalo o nejvyšší atestaci v oboru, s níž bylo možné vykonávat funkci primáře a pracovat v kterémkoli podooboru, tj. i v diabetologii. V letech 1997 – 2004 zastával žalobce funkci ředitele nemocnice, ale zachovával kontakt s oborem. Podle žalované však nelze posuzovat praxi v oboru v jiné době, než v rozhodném období mezi lety 1996 – 2011. V oboru diabetologie neatestoval. Jiné možnosti získání specializované způsobilosti v tomto oboru zákon nezná.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém uvedl v podstatě shodné námitky jako v podané žalobě, když uvedl, že po jmenování ředitelem Slezské nemocnice v Opavě musel výkon praxe omezit. Na doporučení České lékařské komory si proto ponechal úvazek v rozsahu 0,2. Po nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. bylo Českou lékařskou komorou žalobci sděleno, že s ohledem na ustanovení § 44 odst. 1 tohoto zákona jeho osvědčení je trvale platné. Ani v rámci registrace zdravotnického zařízení na krajském úřadě nebyly signalizovány žádné problémy. Od 1. 3. 2009 začal pracovat opět na diabetologické ambulanci. Žalobce dále uvedl, že v době, kdy skládal I. a II. atestaci z interního lékařství, platila vyhláška č. 77/1981 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných činnostech. Vyhláška sice upravovala možnost získání nástavbové specializace v oboru diabetologie, ale získání I. a II. atestace z interního lékařství a praxe v oboru diabetologie, bylo považováno za dostatečné pro výkon této specializované činnosti. Později udělované licence České lékařské komory podle zákona č. 220/1991 Sb. sloužily jako doklad o získané specializaci. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. lze interpretovat pouze tak, že vydaná osvědčení České lékařské komory jsou i nadále platná a specializace vydaná na jejich základě, je uznána i podle nových předpisů. Tento závěr podporuje také znění novely zákona č. 95/2004 Sb. provedené zákonem č. 189/2008 Sb., podle jehož článku V. bod 2 mají specializovanou způsobilost osoby, jimž Česká lékařská komora vydala do 17. 4. 2004 osvědčení k výkonu soukromé praxe; na tyto se nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Důvodová zpráva k této novele rovněž podporuje závěry žalobce. Dále odkázal na jeden ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 8/2012 ze dne 25. 7. 2012. Podle soudu stanovují přechodná ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. při přechodu na nový systém alternativně dvě podmínky, a to buď doplnění chybějící části odborné praxe, nebo získání osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe a prokázání pěti z posledních šesti let nepřetržitého výkonu zdravotnického povolání lékaře, přičemž k transformaci původní specializace na specializaci novou dochází při splnění některé z těchto podmínek automaticky ze zákona. Závěr o tom, že ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. věta šestá se týká pouze lékařů, kteří získali osvědčení ČLK pro stejnou specializaci, v níž získali specializaci I. stupně, nemá oporu v textu zákona. S ohledem na ustálenou judikaturu Ústavního soudu přitom nesmí veřejná moc využívat nejasnosti právní úpravy, kterou sama vyvolala. Dále žalobce uvedl, že předmětné přechodné ustanovení je retroaktivní a je tak v rozporu se zásadami právního státu.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministr rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když uvedl, že skutečnost, že žalobce má specializaci v oboru vnitřního lékařství, je pouze jednou z podmínek pro přiznání specializované způsobilosti dle článku II. bodu 6 zákona č. 346/2011 Sb., vedle níž musí být splněny i další – požadovaná praxe a osvědčení České lékařské komory s datem vydání nejpozději 17. 4. 2004. Z pohledu dotčeného zákonného ustanovení nebyla praxe prokázána v požadované výši, tj. alespoň ve výši 12 let z posledních 15 let. Podle ministra je námitka, aby byla zachována dříve nabytá práva žalobce,

nedůvodná, neboť žalobce žádné právo, které by bylo rozhodnutím porušeno, neměl. Přiznat specializovanou způsobilost podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. bez doplnění odborné praxe lze pouze u tzv. základních oborů, tj. nikoli v případě diabetologie. Jestliže žalobce dovozuje opak, činí tak jen na základě jazykového výkladu věty šesté předmětného ustanovení, aniž by bral v potaz systematický výklad, tj. zařazení této věty do celého ustanovení § 44 odst. 1. Citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 8/2012 – 25 ze dne 25. 7. 2012 použitá žalobcem je vytržena z kontextu a v zásadě potvrzuje názor zastávaný žalovaným. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce není nesplnění podmínky doložení licence České lékařské komory, ale nesplnění dostatečné praxe v rozhodném období. Žalobce přitom podal žádost podle článku II. zákona č. 95/2004 Sb. ve znění zákona č. 346/2011 Sb., nikoliv tedy podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Retroaktivitu ustanovení článku II. bodu 6 zákona č. 95/2004 Sb. žalovaný neshledal.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního).

V projednávané věci je podstatné, že žalobci nebyla přiznána specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie podle čl. II odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb., ve kterém se stanoví, že „lékaři, kteří získali podle dřívějších právních předpisů specializaci 1. stupně v základních oborech specializačního vzdělávání a kteří do 17. dubna 2004 získali osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé lékařské praxe v jiném specializačním oboru a ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona nejméně 12 z posledních 15 let vykonávali zdravotnické povolání lékaře v tomto jiném specializačním oboru v rozsahu alespoň poloviny stanovené pracovní doby, získávají ke dni účinnosti tohoto zákona specializovanou způsobilost v tomto jiném specializačním oboru. Ministerstvo vydá na základě písemné žádosti lékaře rozhodnutí o přiznání specializované způsobilosti v daném oboru do 90 dnů ode dne podání žádosti. V případě oboru diabetologie a endokrinologie se splnění podmínek a přiznání specializované způsobilosti posuzuje samostatně v části oboru diabetologie a samostatně v části oboru endokrinologie“.

Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky tohoto ustanovení, neboť v posuzovaném období neprokázal výkon zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie v rozsahu alespoň poloviny stanovené pracovní doby v délce nejméně 12 let.

Dle soudu nelze toto ustanovení na podanou žádost žalobce aplikovat bez bližšího odůvodnění tak, jak to činí žalovaný. Předně nelze přehlédnout, že se ustanovení vztahuje na lékaře, kteří získali podle dřívějších právních předpisů specializaci 1. stupně v základních oborech specializačního vzdělávání. Žalobce je ale lékařem, který získal v základním oboru interní lékařství i atestaci druhého stupně, a to již 25.3.1987. Dle soudu se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce, že atestace II. stupně z oboru interního lékařství dříve získaná zahrnovala odbornou způsobilost i pro její věcný podobor-diabetologii, a v důsledku toho pak není ani přesvědčivý jeho závěr o nesplnění podmínek daných ustanovením čl. II odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb., neboť není patrné, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že toto ustanovení má být aplikováno i v případě žalobce. Žalovanému lze proto vytknout, že vůbec při aplikaci uvedeného ustanovení vůbec nezohlednil, že zákon výslovně rozlišuje mezi lékaři, kteří získali I. atestaci a těmi, kteří získali II. atestaci (specializaci II. stupně).

K námitce nejvyšší možné kvalifikace žalobce žalovaný pouze uvedl, že žalobci specializovanou způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie nepřiznal proto, že žalobce nezískal specializaci v nástavbovém oboru diabetologie. Přitom odkázal na přílohu č. 2 vyhlášky č. 77/1981 Sb. o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví, (dále jen „vyhláška“). Dále pak uvedl, že podmínky pro získání specializované způsobilosti lékaře upravuje od 2.4.2004 zákon č. 95/2004 Sb. a odkázal na přechodná ustanovení § 44 tohoto zákona. Podstatné dle žalovaného je, že žalobce neatestoval v oboru diabetologie, tedy nezískal specializaci v nástavbovém oboru diabetologie dle dříve platných právních předpisů. Tento závěr je ale z hlediska námitek vznesených žalobcem již v podaném odvolání zcela nedostatečný.

K závěru žalovaného, že žalobce nezískal specializaci v nástavbovém oboru diabetologie, považuje soud za nutné odkázat na to, že zákon č. 95/2004 Sb. ve svém ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá výslovně stanovil, že specializovanou způsobilost získávají bez doplnění odborné praxe podle věty první až páté ti, kteří získali osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe a nejméně 5 z posledních 6 let nepřetržitě vykonávali zdravotnické povolání lékaře, což je právě případ žalobce.

Podle soudu lze ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. interpretovat tak, že vydaná osvědčení České lékařské komory jsou i nadále platná a specializace vydaná na jejich základě, je uznána i podle nových předpisů. Tento závěr podporuje také znění novely zákona č. 95/2004 Sb. provedené zákonem č. 189/2008 Sb., podle jehož článku V. bod 2 mají specializovanou způsobilost osoby, jimž Česká lékařská komora vydala do 17. 4. 2004 osvědčení k výkonu soukromé praxe; na tyto se nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Žalovaný se ale otázkou získání specializace z hlediska citovaných ustanovení nezabýval, ačkoli je patrné, že žalobci dne 1.4. 1995 vydala Česká lékařská komora osvědčení k výkonu lékařské praxe v oboru diabetologie, což je dle čl. V. odst. 2 zákona č. 189/2008 Sb. předpoklad pro deklaraci specializované způsobilosti s tím, že se na tyto osoby nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe dle ust. § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb.

V důsledku interpretace žalovaného se žalobce dostává do situace, kdy ačkoli po léta vykonával praxi diabetologa, v posledních letech jako samostatný diabetolog ve Slezské nemocnici v Opavě, a pouze proto, že praxi dočasně přerušil z důvodu, že byl jmenován ředitelem nemocnice, není mu s ohledem na aplikaci ustanovení čl. II odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb. již tato specializace přiznána.

Pro objasnění, zda žalobce mohl získat specializaci v oboru diabetologie na základě získané atestace II. stupně je nutné zabývat se i obsahem a uspořádáním příloh č. 1 a 2 vyhlášky č. 77/1981 Sb., z nichž je patrné, že příloha č. 1 upravuje lékařům možnost získání specializace I. a II. stupně m.j. i v oboru interní lékařství. Příloha č. 2 upravuje nástavbové specializace, které mohou lékaři získat po dosažení specializace I. stupně. Z uvedeného uspořádání vyplývá, že nástavbové specializace mohli získat lékaři, kteří získali specializaci I. stupně. Nijak to ale nevyrací argumentaci žalobce, že vyhláška sice upravovala možnost získání nástavbové specializace v rámci interního lékařství v užším oboru diabetologie, ale že tato nástavbová specializace byla určena pro lékaře s I. atestací z interního lékařství. Žalovanému lze proto vytknout, že se nezabýval námitkou žalobce, že s ohledem na obsah těchto příloh bylo získání atestace z interního lékařství a praxe v oboru diabetologie považováno za dostatečné pro samostatný výkon této specializované činnosti.

Tento stav byl navíc odbornou veřejností plně akceptován, když je patrné, že žalobce praxi ve specializovaném oboru vykonával a to bez jakýchkoli problémů, které nenastaly ani v rámci registrace poskytovatele zdravotních služeb (SN Opava) na krajském úřadě, ani

v rámci smluv a personálních pasportů Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR. Pokud se žalobcem bylo prokazatelně v době účinnosti předchozích právních předpisů dopadajících na tuto problematiku (především vyhlášky č. 77/1981 Sb. účinné do 30. 6. 2004) jednáno jako s atestovaným odborníkem v oboru diabetologie, je překvapivé, že dle nové právní úpravy, vycházející z principu ochrany nabytých práv, žalobci jeho dosaženou kvalifikaci žalovaný napadeným rozhodnutím neuznal.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.1, odst. 4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném po 1.1.2013 za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby, replika, účast u jednání soudu dne 26.1.2016) a čtyři režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 13.600,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 2.856,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč. Tuto částku uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu